

ŽÁBA A LIŠKA

V jedné vesnici žila jedna žába. Bydlela ve studni, hluboké a studené, ale považovala ji za svůj hrad. Tady si žába skákala a cákala a večer hlasitě kvákala. Byla tu sice sama, ale byla naprosto šťastná. Nemohla pochopit, proč ostatní zvířátka také nechtějí bydlet ve studni. Proto se jim žába často posmívala a chvástala se, že nikdo nemá lepší bydlení než ona. To zase nechápala ostatní zvířátka. Cožpak by někdo z nich chtěl bydlet sám ve studené a temné studni?

Jednou se žába takto posmívala lišce. Ta se rozhodla, že žábě ukáže, jak vypadá svět mimo studnu. Ať vidí, jak je to krásné i jinde. Vždyť existuje tolik jiných míst, která stojí za vidění, než jedna stará studna.

„Ahoj, žabko,“ zavolala liška do studny. „Prý máš nejlepší hrad na světě a jsi tou nejšťastnější žabou na světě.“

„No jasně,“ odpověděla žába a nadmála se pýchou. „Jdeš se podívat? Uvidíš, že mé studni se nic nevyrovná.“

„Ano, vskutku, hezká studna. Ale měla by ses přijít podívat do lesa, kde bydlím já. Jsou tam zelené stromy, barevné květiny a spousta zvířat, která tam šťastně žijí spolu. Určitě by se ti tam líbilo,“ lákala liška žábu.

Žába se ale polekala. Nikdy nevystrčila paty ze studny, nic jiného neznala.

„Co když se ztratím? Nebo se mi něco stane?“ bála se žába.

„Neboj se. Já tě ochráním a celou dobu budu s tebou,“ slíbila liška.

A tak se žába nechala od lišky přesvědčit a vydala se s ní do lesa. Tam byla žába úplně ohromená. Viděla nádherné stromy, slunce, které prosvítalo větvemi, listy, ptáky a další zvířata, která tu žila. Liška jí ukázala také potok a různé květiny. Žába ze sebe nedokázala dostat ani hlásku. Tolik ji ohromila krása života v lese. A ještě víc se divila, když slyšela smích zvířátek, která tam spolu dováděla.

Žába nyní koukala, jak jsou zvířátka skutečně šťastná. A to si dodnes myslela, že štěstí znamená mít svou studnu. Najednou si uvědomila, že přátelství, dobrodružství a láska jsou mnohem víc než jen jedna temná a chladná studna.

Když se žába s liškou vrátily ke studni, žába poděkovala.

„Děkuji, liško, že jsi mi otevřela oči a ukázala mi svět. Nyní vidím, že je mnohem větší než má studna. Je v něm tolik krás. Ty zážitky, co jsem dnes nasbírala, to je úžasné.“

Liška byla ráda, že se žába poučila a že se jí výlet líbil.

Žába se vrátila do své studny, ale už nebyla stejná jako dřív. Už se nikomu neposmívala ani přehnaně nevychlovala svou studnu. Nyní chodila často do lesa za zvířátka, aby si s nimi hrála a zažívala nová dobrodružství. Studna byla stále její domov, ale nyní už věděla, že to není svět. Nyní byla žába skutečně šťastná a svým štěstím už neměla potřebu se nikomu chlubit. Dodnes u studny vítá ostatní zvířátka a vypráví jim svůj příběh. Chce, aby i ostatní našli svoje štěstí.

WEB: www.oceti.cz/sihasepa/
vyšlo: 11. 3. 2026

Ilustrace: Testárka fotky: Canon G7X
e-mail: sihasapa@centrum.cz

autoři vydání: Michael a Pavouk (tel. 605 150 727)
příspěvky: Michael

465

SIHÁČEK

březen 2026

Jak to zvládáme

CO SE STALO

25. 2. — bylo polojasno, teploty okolo 10 °C. Začali jsme venku, a skončili v klubovně.

Sešli jsme se v komorním poštu (kvarteto). Dnešní schůzka byla „mezidobím“, dlouhodobou hru jsme zakončili na výpravě a dnes budeme vyhlášovat.

Oka pro dnešek zastoupila Kája. Zahájili jsme připomenutím víkendovky, to jsme stříleli na ledové terče. Při správném zásahu se „nanuk“ rozletí celý, pokud zasáhnete okraj, ukusujete...

Potom jsme ještě stříleli na terče (takže na body) (Adam měl první zásah :-)).

Pak jsme hledali Heslo pro dnešní den. Osm lístečků s osmi písmeny morseovky, a to zapisované do tabulky. Kdo správně přečetl, získal slovo CHŘESTÝŠ

Následně jsme uklidili a přesunuli se do klubovny. Tady jsme zahráli hru Chřestýš. Uprostřed kruhu byl hlídač, se zavázanýma očima, a hlídal. Druhý, ten měl na nohách rolničky, se mu snažil sebrat z kruhu hadrák.

Potom jsme si osvěžili pomocná slova morseovky. A nakonec si zahráli citrón.

No a pak nastalo vyhlášování. Od nejlepšího v pořadí si chodili všichni pro pamětní lístek, diamant a vybrali si cenu z různých, které byly vystavené.

Nakonec jsme si rozdali nové číslo oddílového časopisu, sbalili si věci, uklidili a vydali se k domovům.

4. 3. — bylo jasno, teploty přes 10 °C. Začali jsme venku, a schůzku ukončili v klubovně.

Na dnešní schůzce zahájíme novou dlouhodobou hru. Venku jsme hledali Heslo pro dnešní den (písmena VPK), všichni správně vyluštili a sestavili - ZLATOKOP. Pokračovali jsme venku, s hadrákem na obruč, a potom si ve dvojicích přihrávali. Rotovali jsme a nakonec házel každý s každým...

Uklidili jsme a přesunuli se do klubovny. Po prohlídce plánu a vysvětlení pravidel postupu jsme malovali postavičky pro naši novou dlouhodobou hru ZLATOKOPECKÁ VÝPRAVA.

Čas běžel, čas pádil, vyzkoušeli dovednost jednou sirkou na 10 svíček. Milach upozornil na seriál o sirkách v Siháčku. Není sirka jako sirka, a hlavně sirka a škrťátko jsou svázané...

Následovalo vyhlášování. Ti, kteří nebylo minule dostali pamětní lístek a vybrali si diamant s barvou podle své volby, dostali i poslední Siháček, ale na vyhlášování nejlepšího v lednu a rozdávání šušňů už nedošlo, takže příště...

